

По сиротица Драгана,
Драгана никого немаѣ,

Еденѣ си братокѣ Никола,
Една си сна'а Митана.

539.

Друга.

Превѣрлила сѣ кѣпина
Преко висока планина,
Да во Янина градина.
Не била Янина градина;
Тукѣ била Янина майка,
Посвѣршила си девојка,
Милошу зету зборува:

„Милоше, зете Милоше!
Многу сватови да канишѣ,
Многу сумѣ дара зготвила,
На 'секи сватѣ по коня,
А на нунко-то два коня,
На старосватѣ мѣска ковена.

540.

Кога готватѣ невѣста-та.

Повали сѣ дѣрво бѣршленово:
„Како мене нигде друго немаѣ,
Лете зиме зелено си стоимѣ;
Роса роситѣ, не ме наросуватѣ;
Ветерѣ веитѣ, не ме занишуватѣ;

Слана слани, ме ме усланува.
Отѣ како ме майка посвѣрши,
Слана сланитѣ и ке ме усланитѣ,
Ветерѣ веитѣ и ке ме занишатѣ;
Роса роситѣ, и ке ме нароситѣ.“

541.

Кога у зет-отѣ плетатѣ венецѣ за невѣста-та.

Вило моме три зелени венци,
Пѣрви вило отѣ здравега здравца,
Второ вило отѣ бѣла пченица,
Ттретѣ вило отѣ цѣрно-но грозѣ.
Това що ѣ отѣ здравега здравца,
Фѣрлете го юнакови дворѣ,
Да сѣ здрави и да сѣ весели;
Това що етѣ отѣ бѣла пченица,
Фѣрлете го у наше-то село,
Да изникнитѣ 'се бѣла пченица;
Това що етѣ отѣ цѣрно-то грозѣ,
Фѣрлете го юнаково лозѣ,
Да сѣ родитѣ 'се цѣрвено вино.